

- 3) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której przeniesiono na „bank pomostowy” status wierzyciela w stosunkach umownych zawieranych przez bank objęty środkami służącymi reorganizacji, ale pozostawiono w banku będącym na progu upadłości obowiązek zwrotu klientowi wpłaconych przez niego kwot na podstawie umów unieważnionych z powodu błędu w oświadczeniu woli spowodowanego niewystarczającą informacją przekazaną przez bank, jest zgodna z podstawowym prawem własności określonym w art. 17 karty, z zasadą wysokiego poziomu ochrony konsumentów wynikającą z art. 38 karty i z ogólną zasadą pewności prawa?

(¹) Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. 2001, L 125, s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 22 lipca 2022 r. – Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução/Proyectos, Obras y Servicios de Badajoz SL

(Sprawa C-500/22)

(2022/C 482/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução

Druga strona postępowania: Proyectos, Obras y Servicios de Badajoz SL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 (¹) oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, która nie została opublikowana zgodnie z wymogami określonymi w art. 6 ust. 1–4 dyrektywy 2001/24, jest zgodna z prawem podstawowym do skutecznego środka prawnego zapisanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ogólną zasadą pewności prawa i zasadą równości oraz zakazem wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową wynikającym z art. 21 ust. 2 karty?
- 2) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której ponownie przeniesiono na bank będący na progu upadłości, wobec którego zastosowano działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, obowiązki wynikające z obligacji dłużnej niepodporządkowanej, która została nabyta przez osobę trzecią, gdy te obowiązki wchodziły w zakres majątku „banku pomostowego”, jest zgodna z podstawowym prawem własności określonym w art. 17 karty i z ogólną zasadą pewności prawa?

(¹) Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. 2001, L 125, s. 15).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 6 lipca 2022 r. w sprawie T-129/21, Colombani/ESDZ, wniesione w dniu 15 września 2022 r. przez Jeana-Marca Colombaniego

(Sprawa C-595/22 P)

(2022/C 482/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Marc Colombani (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 lipca 2022 r. w sprawie T-129/21, Colombani/ESDZ
- rozstrzygnięcie sprawy i
 - stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ z dnia 17 kwietnia 2020 r. o odrzuceniu kandydatury wnoszącego odwołanie na stanowisko dyrektora ds. Afryki Północnej i Bliskiego Wschodu (ogłoszenie o naborze 2020/48);
 - stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ z dnia 6 lipca 2020 r. o odrzuceniu kandydatury wnoszącego odwołanie na stanowisko szefa delegatury Unii w Kanadzie (ogłoszenie o naborze 2022/134).
- Obciążenie drugiej strony postępowania kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w ramach niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie powołuje się na szereg błędów, które popełnił Sąd, uznając żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 17 kwietnia 2020 r. za niedopuszczalne.

Uznając, że wnoszący odwołanie zobowiązał się w drodze ugody z dnia 9 lutego 2021 r. zawartej z ESDZ w sprawie T-507/20, Colombani/ESDZ, do zrzeczenia się prawa do zaskarżenia decyzji o odrzuceniu jego kandydatury na stanowisko oddelegowanego dyrektora, Sąd i) naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni ugody; ii) orzekł *infra petita*; iii) nie uwzględnił interesu wnoszącego odwołanie w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji; i iv) popełnił błąd w analizie przesłanek wymaganych do powołania się na wadliwość oświadczenia woli wnoszącego odwołanie przy podpisywaniu tej ugody.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie jego praw procesowych przez Sąd poprzez ograniczenie badania sprawy co do istoty wyłącznie do decyzji z dnia 6 lipca 2020 r., bez przeprowadzenia analizy zarzutów co do istoty w zakresie, w jakim dotyczą one również decyzji z dnia 17 kwietnia 2020 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 19 września 2022 r. – IAB Europe/Gegevensbeschermingsautoriteit; przy udziale TR i in.

(Sprawa C-604/22)

(2022/C 482/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IAB Europe

Druga strona postępowania: Gegevensbeschermingsautoriteit

Przy udziale: TR, UV, SP, Fundacja Panoptykon, Stichting Bits of Freedom, Ligue des Droits Humains VZW